

Helga Zepp-LaRouche til Den Internationale Fredskoalition, fredag den 5. april 2024

Ikke korrekturlæst

DENNIS SMALL: Jeg vil gerne byde jer alle velkommen til Den Internationale Fredskoalitions 44. ugentlige møde; 44 uger i træk. Mit navn er Dennis Small. Min kollega Dennis Speed og jeg vil være jeres ordstyrere i dag. Anastasia Battle vil ikke være med os. Jeg vil gerne byde jer velkommen, og jeg synes, vi skal komme i gang. Vi er lidt forsinkede, fordi vi var nødt til at lukke så mange mennesker ind.

I løbet af den sidste uge er verden blevet vendt fuldstændig på hovedet, med alt fra angrebet på det iranske konsulat, Irans territorium inde i Syrien, til dette uhyrlige angreb på arbejderne i World Central Kitchen og den fortsatte sult og det folkemord, der finder sted [i Gaza]. Selve folkeretten er ved at blive ødelagt, såvel som de umiddelbare farer omkring krig, og vores aktiviteter og handlinger på dette tidspunkt bliver så meget desto mere påtrængende, så meget desto mere relevante, så meget desto mere unikke i virkeligheden.

Lad mig derfor introducere grundlæggeren af Den Internationale Fredskoalition og grundlæggeren af Schiller Instituttet, Helga Zepp-LaRouche.

HELGA ZEPP-LAROUCHE: Goddag, jeg vil gerne byde jer alle sammen velkommen. Som Dennis sagde, bevæger verden sig meget hurtigt mod et stadigt farligere punkt eller to punkter. Det ene er situationen mellem NATO og Rusland på den ene side, og naturligvis situationen i Sydvestasien. Begge punkter forværres dag for dag, og kursen er uafbrudt mod faren for en

tredje verdenskrig.

Nu er situationen i Gaza naturligvis stadig helt utrolig, at det sker for øjnene af verden, og at der er regeringer, der stadig sender våben til Israel. Jeg mener, at dette er et absolut udtryk for sammenbruddet i verdens moralske orden, og det vil ikke gå ubesvaret hen, for det, der udspiller sig der, er ved at synke ind i folks bevidsthed, selv i de lande, hvis medier forsøger at holde NATO-fortællingen helt under kontrol. Efter det israelske angreb på konsulatet i Damaskus var den iranske regering meget langsom, men til sidst sagde de, at de ville tage nogle modforholdsregler, uden at præcisere, hvad det ville være. Netanyahu svarede straks, at dette vil få konsekvenser; et citat siger endda, at han sagde, at dette vil betyde helvede for Iran, hvis de gør noget. Så dette er en krudttønde. IDF har aflyst alle kamptroppers fridage. Efter at præsident Biden talte i telefon med Netanyahu og angiveligt opfordrede ham til ikke at behandle de civile på den måde, de har gjort, og at der skal være mere humanitær hjælp, gik Netanyahu angiveligt med til at åbne nogle af grænseovergangene til Gaza for at lukke mere mad ind. Men det forhindrer ikke de amerikanske våbenleverancer i at fortsætte ufortrødent. CNN rapporterede samme dag, at USA sender 1.000 bomber på 500 pund og over 1.000 mindre bomber oven i de bomber på 2.000 pund, de såkaldte MK-84-bomber, som blev sendt i sidste uge. På samme måde tror jeg, at Tyskland fortsætter med at sende våben, og palæstinensiske organisationer anklager i bund og grund den tyske regering for at være medskyldig i det, der sker.

Så jeg tror, at faren for, at dette kan føre til en altomfattende regional krig, der udvikler sig til en storkrig, er meget nærværende i alles bevidsthed. Der er kun én måde at stoppe det på her og nu, og det ville være, hvis USA satte foden ned; hvilket de kunne, men de gør det ikke. Det faktum, at de såkaldte NATO-allierede som europæerne er blevet til føjelige hjælpere for USA, uanset hvad de gør, og har mistet

al suverænitet, gør situationen så meget værre.

På den anden store slagmark, i forhold til Ukraine, tror Macron – af en eller anden indenrigspolitisk grund – at han er nødt til at efterligne Napoleon eller lille Napoleon-Napoleon III. Under alle omstændigheder siger han, at han er helt sikker på, at Rusland vil forstyrre de olympiske lege. Tyskland har dog taget afstand fra Macrons trussel om at sende franske tropper ind i Ukraine ved at sige, at dette ikke vil gælde for NATO's artikel 5. Det betyder, at der ikke umiddelbart er tale om en krig mellem NATO og Rusland. Ikke desto mindre sidder vi på en absolut krudttønde, og ud over dagens nyheder var der 75-året for NATO's grundlæggelse. Og der udkom en hel masse artikler om det. Når man gennemgår dem, har man naturligvis den officielle NATO-fortælling, som har et meget pænt sprog. Men hvis man faktisk ser på NATO's historie, var det ikke en defensiv alliance, og især efter afslutningen af den kolde krig, da den ikke længe efter begyndte udvidelsen mod øst, som George Kennan i øvrigt i 1997 havde kaldt "den værste fejltagelse i amerikansk udenrigspolitik nogensinde", blev den til en aggressiv militæralliance, der bevægede sig fremad. I 1999 startede den første ikke-legitimerede krig mod Jugoslavien med NATO's bombardementer. Det brød en klar mur. Det fortsatte med krigen mod Irak i 2003, som formelt set ikke var en NATO-krig, men blot en såkaldt koalition af villige. Men da alt luftrum og alle baser i Tyskland – Ramstein og andre – blev brugt, var det de facto en NATO-krig, selv om Tyskland var imod krigen på det tidspunkt.

Da USA og Storbritannien så i 2011 løj over for FN's Sikkerhedsråd om, hvad operationen mod Libyen ville gå ud på, var det begyndelsen på ødelæggelsen af FN. FN's Sikkerhedsråd har praktisk talt ikke fungeret lige siden. Min afdøde mand, Lyndon LaRouche, kommenterede dengang operationen i Libyen ved at sige, at dette er begyndelsen på en krig mod Rusland og Kina; det handler ikke kun om Libyen. Vi har set 20 år med et absolut rædselsshow af en krig i Afghanistan. Ifølge Brown

University i Rhode Island har NATO's krige dræbt 4,5 millioner mennesker i løbet af de sidste 20 år. Det er naturligvis ikke et diskussionsemne i forbindelse med disse festligheder, men det er virkeligheden.

Hvis vi ser på, hvor alt dette har bragt os hen, kan man se, at vi ikke bare er ved at komme tættere på faren for Tredje Verdenskrig, men at vi de facto ser et sammenbrud af den internationale orden – den såkaldte regelbaserede orden. Hvis du har en situation, hvor FN's Sikkerhedsråd de facto er blevet nedlagt, fordi et eller to af de permanente medlemmer hele tiden har nedlagt veto, kommer det naturligvis ikke til nogen beslutning. Selv hvis, som i en af de seneste beslutninger, USA undlod at stemme, så siger John Kirby bagefter, at den resolution ikke er bindende. Det er et meget alvorligt problem, og jeg ønsker virkelig at gøre opmærksom på det, for sådan som verden er indrettet lige nu, er FN den eneste internationale organisation, der kommer i nærheden af at repræsentere verdens befolkning. Der er mange mennesker i den angelsaksiske verden, som ønsker at slippe af med FN, som ønsker at gøre det overflødigt. Men de facto er Den Internationale Domstol den højeste domstol i verden; den har ikke udøvende magt. Hvis ICJ træffer en beslutning, går den videre til FN's Sikkerhedsråd, og de har ansvaret for at udføre beslutningen og gennemføre den. Hvis et af de permanente medlemmer af FN's Sikkerhedsråd så vender sig om og siger, at dette ikke er bindende, betyder det de facto, at vi befinder os i en lovløs situation, at vi allerede er på vej ind i junglens verden.

Hvor farligt det er, bør stå klart for alle, og jeg håber virkelig, at nogle af deltagerne i denne samtale også vil diskutere det, for FN-pagten, FN og FN's Sikkerhedsråd er ekstremt vigtige. Selv om der er mange, der med rette diskuterer behovet for en reform af FN for at give det Globale Syd en meget stærkere stemme, der repræsenterer deres faktiske antal, betyder det ikke, at FN skal nedlægges, eller at der er nogen synlig erstatning for det.

Så jeg tror, vi har en gigantisk opgave foran os. I næste uge har vi Oasis Plan-konferencen, som jeg gerne vil invitere jer alle til at hjælpe os med at organisere. Vi kæmper også hele tiden for at få en ny international sikkerheds- og udviklingsarkitektur på bordet som den eneste måde at løse alle disse problemer på ved at ændre de forkerte aksiomer i den nuværende verdensorden. Men jeg synes virkelig, vi skal være opmærksomme på, at verden er ved at blive fuldstændig dysfunktionel med alle de farer, det indebærer. Det var det, jeg ville fortælle jer i begyndelsen.

{Bemærkninger under diskussionen

Jeg tror, at når man udkæmper en krig, er det ekstremt vigtigt, at man kender sin modstanders strategi. Jeg tror, at det, vi forsøger at gøre med IPC, men også med Schiller Instituttet generelt, er at få en klar idé om, hvad det er for problemer og kræfter, vi er oppe imod. Det er klart, at den frygtelige sandhed, som folk nu er ved at vågne op til, er, at vi konfronteres med et system, som dybest set er et globalt fascistisk system. Gå tilbage til nogle af de gamle taler af min afdøde mand, Lyndon LaRouche, hvilket I bør gøre med jævne mellemrum, for I vil blive helt forbløffede over, hvor klart han har sagt dette siden 1970'erne, 80'erne og 90'erne. Jeg tror, at det er det, som meget få mennesker tør indse, men det nuværende system, som det har udviklet sig, er et oligarki, imperialisme og affolkning på globalt plan.

Der er naturligvis mange flere mennesker af god vilje, men de er ikke velorganiserede. Derfor tror jeg, at Den Internationale Fredskoalitions indsats er at bringe folk sammen, som normalt absolut ikke ville have noget med hinanden at gøre, fordi de er fra det Globale Syd, de er fra europæiske nationer, fra Asien, fra Afrika, fra USA. Undervurder ikke betydningen af den idé om at skabe en global bevægelse af verdensborgere. For jeg tror ikke, der skal mindre til end det. Forskellen er, at man måske kan gå på gaden – og jeg roser absolut det, der blev rapporteret om alle de mennesker,

der gik til ammunitionsfabrikkerne, blokerede skibe, alt det er ekstremt vigtigt. Men det ene element, som er helt uerstatteligt, er ideen om, hvad vi gør for at samle verden. Jeg tror også, at det, professor [navn redigeret] sagde om, at dette kun kan fungere, hvis man har regional integration. Jeg mener, at det er noget, der absolut også skal sættes på dagsordenen, og det er en konkret plan for, hvordan vi får bragt orden i verden igen. Oasis-planen er tænkt som et stort område. Som vi vil diskutere i næste uge, er det ikke en plan, der udelukkende handler om genopbygning af Palæstina og Gaza. Det er en plan om at løse problemet mellem Israel og Palæstina ved at tage hele regionen fra Indien til Middelhavet, fra Kaukasus til Golfen.

Hele Sydvestasien skal være en integreret genopbygningsplan, hvis det skal fungere. Det betyder, at alle udviklingsbehovene i de lande, der er blevet ødelagt af 20 års NATO-krige i Afghanistan, Irak, Syrien og Yemen, er et aspekt af det. Alt dette skal ses som en helhed, hvilket nu er muligt, fordi BRIKS udvider. Tre lande i regionen er en del af BRIKS; Saudi-Arabien bliver det sandsynligvis også. Egypten, Emiraterne og Iran. Vi er nødt til at tage springet og erstatte det nuværende horrorshow med en forpligtelse fra så mange lande i regionen som muligt til denne regionale integrerede udvikling. Det er det eneste håb. Jeg er helt sikker på, at hvis du har en plan for, hvordan vi kan rekonstruere verdensøkonomien, så den giver mulighed for udvikling for alle mennesker på planeten, så er det i betragtning af, at vi befinder os i en tektonisk forandring, hvor den gamle orden tydeligvis er ude af drift, til dels fordi fortalerne for den regelbaserede orden selv siger, at der ikke er nogen regler, hvis de ikke kan lide dem. Det er ved at blive erstattet af et nyt system. Det, vi er nødt til at gøre, er at gøre alt det ovenstående. Vi skal overbevise folk, som slet ikke er klar over dimensionen af det, og det er på en måde det sværeste. Derefter skal vi have konkrete planer for, hvad vi skal gøre, og vi skal have handling. Men det hele skal hænge sammen. Så

man må ikke overse et aspekt til fordel for et andet, for det kræver handling og en intellektuel indsats at definere løsninger, der er klart realiserbare...

[Svar på spørgsmål: "Hvad vil udløse krigen mellem Vesten og Rusland? Og er der en måde, hvorpå Vesten kan undgå konflikt med Rusland?"] Jeg tror, vi er meget tæt på det, for da terrorangrebet fandt sted i Crocus-koncertsalen nær Moskva af den såkaldte ISIS, sagde USA inden for 55 minutter, at det ikke var Ukraine, og at det helt sikkert var ISIS-K, som er en ISIS-filial, der angiveligt sidder i Afghanistan, på trods af at Taliban går meget hårdt frem mod disse og andre terrorister. Der foregår lige nu en meget omfattende efterforskning, som indtil videre har givet mange beviser for, at disse terrorister var på vej til Ukraine, før de blev anholdt. At de ikke var martyrer, fordi de ikke forsøgte at blive dræbt ved at fortsætte skyderiet i koncertsalen, men at de gjorde det for penge. Der er blevet fundet telefoner med billeder af ukrainske militærfolk.

Under alle omstændigheder er der en relativt berømt og kendt britisk analytiker ved navn Alastair Crooke; han plejede at være ambassadør, og han arbejdede også for den britiske efterretningstjeneste. Han skrev en artikel, hvor han sagde, at dette var en handling fra anglo-amerikanerne. Da de så, at krigen i Ukraine, den såkaldte modoffensiv, blev et flop, skiftede de til asymmetrisk krigsførelse, hvor de brugte denne slags lejesoldater. Jeg kan kun opfordre jer alle til at se videoen "[Storm Over Asia](<https://www.youtube.com/watch?v=0IDQgoWCJo4&t=4s>)" fra min afdøde mand fra 1999, hvor han beskriver, hvordan disse lejesoldater i Kaukasus i det store spil bliver brugt igen og igen til at udføre sådanne operationer.

Så i bund og grund har vi nu en situation, hvor Putin siger, at de vil straffe dem, der gav ordren til at udføre denne handling. Så har vi Macron, som siger, at han vil sende franske tropper; angiveligt er de allerede ved at blive

forberedt – 2.000 af dem. Andre russiske embedsmænd har sagt, at hvis disse tropper rykker ind i større omfang, end der allerede er tropper fra praktisk talt alle NATO-lande i forskellige kapaciteter, så bliver de et mål, og hvis der kommer flere tunge våben som Taurus-missilerne fra Tyskland, så bliver Tyskland et mål.

Så vi sidder på en krudttønde. Vi diskuterede dette mere detaljeret i sidste uge, men intet har ændret sig siden da. Vi sidder på et absolut udløsningspunkt. Hvis udenrigsminister Blinken nu siger, at Ukraine vil blive medlem af NATO, tror jeg, det var Patrushev, der sagde, at det betyder, at dette er vejen til at vælte æblekurven; måske var der en anden, der sagde det. Men vi er på randen af denne situation, og jeg tror, at det er det, mange af disse ting kan udløse som en forværring. Steadfast Defender-manøvren med 90.000 NATO-tropper er i gang ind i maj. Det er meget nemt, at en manøvre kan udvikle sig til noget mere alvorligt.

Jeg tror, at det, vi skal gøre, er at vække folk. For da [Ungarns] premierminister Orbán tog til det sidste EU-møde i Bruxelles, sagde han, at det var som at komme ind i en anden galakse. For der er disse mennesker, der siger: "Lad os føre krigen ind i Rusland." Husk, hvordan Første Verdenskrig var. Folk i 1914 sagde: "Hurra, lad os gå i krig." Og så, efter fire uger i skyttegravene i Verdun, var alle døde – en hel generation var død. Så kom Anden Verdenskrig: Der var den samme form for krigshysteri.

Nu er vi tilbage i præcis den samme slags mentalitet. De mennesker, der skubber på for at få krig, synes på en eller anden måde at have mistet forståelsen for årsag og virkning. De mennesker, der advarer mod dette, bliver kaldt putinister, Putin-forståere [Putinverstehere] og alt muligt andet. På en eller anden måde er vi nødt til at få et stort antal mennesker til at bryde ud af denne løgn, for der er konsekvenser af det, der sker lige nu.

Så jeg er helt sikker på, at det stadig kan forhindres, men vi

er nødt til at forstå, at det ikke kun er Ukraine og ikke kun Gaza. Selvom disse ting har særlige historiske detaljer, som skal forklares ud fra regionens historie, ud fra alle faktorerne på jorden, skal det større billede også forstås. Det vil sige, at vi oplever dette tektoniske skift, hvor den gamle unipolære orden, som Vesten forsøgte at skabe efter Sovjetunionens sammenbrud og afslutningen på den kolde krig, er slået fejl. Og som et gigantisk tilbageslag forsøger landene at skabe et nyt system. Vi er nødt til at overbevise folk i USA og Europa om, at vi er nødt til at samarbejde med det Globale Syd: At uddannelse skal finde sted, for hvis vi ikke opnår det, vil alle de velmenende andre aktiviteter ikke være tilstrækkelige.

I betragtning af det faktum, at der er sådan en enorm dæmonisering af Putin, af Rusland, af russisk kultur, af kineserne. Opgaven med at uddanne folk og ikke acceptere den slags fremkaldte reaktioner – for hvis du kender disse lande, hvorfor er det så, at afrikanerne ønsker at være sammen med BRIKS, med Den Globale Majoritet, og at de ikke ønsker at være en del af alliancen af såkaldte "demokratier"? Det er, fordi de har erfaring med kolonialisme. De kender disse forhold meget bedre end den gennemsnitlige person i USA eller Europa, som har levet et behageligt liv og ikke været særlig opmærksomme på det Globale Syds situation i de sidste årtier, hvilket er grunden til, at det Globale Syd har vendt sig væk fra os.

Der er ikke noget let svar. Du er nødt til at gøre en indsats for at forstå kompleksiteten i hele verden og sætte hele menneskeheden på et højere plan, hvor vi tænker på den ene menneskehed først og begynder at forstå de andre kulturer, begynder at have en dialog, finder ud af, hvad der er smukt ved poesi eller musik, ved alle former for kunst i hele verden. Gør den menneskelige familie til en familie, og behandl så andre kulturer, som om de var deres sønner og døtre og bedsteforældre og hvad ved jeg: Det spring skal tages. Og

jeg ved, at der er nogle meget godhjertede mennesker, for hvem det ikke vil være nok at forstå, at hvis man ikke løser denne overvindelse af geopolitikken, så er det ikke nok. Det er min dybeste overbevisning.

{Afsluttende bemærkninger}}

[Som svar på Dennis Smalls spørgsmål: "Hvad vil det sige at være optimistisk under nutidens omstændigheder?"]. Jeg tror, det kommer indefra. For jeg tror, at det, der vil afgøre [lydtab; nyt videosegment starter efter ukendt forsinkelse] ... Jeg tror, det er en krise uden fortilfælde i menneskets historie, uden fortilfælde på grund af eksistensen af masseødelæggelsesvåben som atomvåben og andre våben, som vi for første gang har den forfærdelige mulighed for at udslette os og andre former for liv på planeten. Derfor mener jeg, at det er uden fortilfælde.

Når man alligevel kan være optimistisk, tror jeg, det skyldes, at hvis man er helt overbevist om, at mennesket er skabt i Skaberens billede, og at hele universets eksistens er en afspejling af – Schiller sagde i de berømte {Æstetiske breve}, at universet er som en tanke fra Gud, som en smuk plan, der blev udfoldet. Man kan se på det på en religiøs måde, og mange mennesker ser på det på den måde; eller man kan se på det som en videnskabsmand som Johannes Kepler, der var religiøs, men også videnskabsmand. Han sagde, at jo mere man studerer universets love, jo mere genkender man skønheden i Skaberens plan. Man ser den absolut harmoniske måde, hvorpå universets udvikling fandt sted, og den finder stadig sted på en ikke-entropisk måde. Derfor havde Leibniz også ret, da han sagde, at eksistensen af alt ondt vil få et endnu større gode til at dukke op, fordi det er sådan, universet er bygget op. Hvis du har den opfattelse og tænker mere over det, kan du studere flere filosoffer, du kan studere religiøse ledere, der har sagt noget lignende. Du kan studere videnskab, hvis du ser på, hvordan solen faktisk skaber mere energi gennem fusion; hvordan vi kan kopiere det på jorden, hvis vi laver den

nødvendige videnskabelige forskning. Så bliver man fyldt med glæde og lykke.

Jeg tror, det kommer af, at du selv skal skabe en vision om, hvordan du ønsker, at verden skal være, og hvordan alt det, der er blevet udviklet af hundreder og atter hundreder af generationer før os, har bragt os til et punkt, hvor vi kan gøre absolutte mirakler. Tænk bare på rumrejser, tænk på at overvinde sygdomme, der tidligere var uovervindelige, tænk på fantasiens kraft hos store poeter og komponister. Hvis man ser på, hvad kreativitet er, og hvordan den kreativitet svarer til de faktiske fysiske love i universet, i skabelsen, så er der al mulig grund til optimisme. Men det kræver noget arbejde. Hvis du gør det, bliver du lykkelig.